

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

Georgius mart. 23. Aprilis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

Theodorus id temporis non nisi duodeuiginti años impleuerat. Quapropter multi Episcopum inculcabant, quod Theodorum ante legitimam ætatem ad Presbyterij dignitatem prouexisset: verum ille quamuis se canones scire assereret, adultam tamen & nobilem virtutem in Theodoro, non ætatem spectandam esse affirmabat, quemadmodum & Paulus Timotheum ætate iuuenem Episcopum constituerat. Quibus auditis omnes in Sententiam Episcopi iuerunt. Nouus autem Christi athleta Theodorus proficiebat sapientia spiritali, & gratia Dei erat cū illo. Habent hic, ut ait Georgius S. huius Theodori discipulus, pueri & adolescentes, in quo angelicam eius vitam, & ab omni crimine remotam imitentur.

AGON S. GEORGII MARTTIS

23. Aprilis Surius Tom. 2.

S Georgius natione Cappadox magnanima virtute martyr, Diocletiano in Christianos crudelitatem spirante, sua se spōte fortissimus athleta Christi in orchestram dedit. Cum enim ob generis nobilitatem, corporis pulchritudinem, viriumq; præstantiam militum esset Tribunus declaratus, & adhæc propter inuictum in bellicis certaminibus robur Comitibus titulo ab Imperatore insignitus, heroica virtute decreuit, nanissimas huius sæculi vanitates pro amore Domini Iesu prodigere. Ita q;

Fortitudo.

Itaq; annum natus vigesimum visa Imperatoris in Christianos immani tyrannide, opibus ac diuitijs quibus affluebat in pauperes distributis, seruisq; libertate donatis, tota mente ad certamen pro Christi gloria subeundum se transtulit. Tertius indicti à Diocletiano Concilij dies agebatur, quo Senatus decretum aduersus Christianæ fidei cultores comprobandum erat, cum ecce Georgius omni formidine reiecta, hilari facie ac mente tranquilla in medium confessum se dedit, & ad hunc fere modum orationem instituit: Quousque tandem ò Imperator, & Patres conscripti & Quirites bonis uti legibus soliti, furorem vestrum in Christianos augebitis, legesque aduersum illos iniquas sancietis? & homines summæ pietatis & innocentie persequemini? eosque ad insanæ religionis superstitionem impie colendam compelletis? Hæc idola non sunt dij, non sunt inquam dij. Nolite dæmonum fraude decipi. Christus solus Deus est, idemq; solus Dominus in gloria patris. Per ipsum facta sunt omnia, & Spiritu eius sancto omnia reguntur conseruanturq;. Aut igitur vos veram agnoscite religionem, aut certe illos, qui eam colunt, nolite dementia vestra perturbare. His verbis attoniti & inopinata dicendi libertate percussi, oculos ad Imperatorem omnes conuertunt, eiusq; responsum operiuntur. Imperator vero tanquam perstrictis tonitru auribus stupenti similis conticuit, repressoque ira-

iracundiæ impetu, Magnentio Consuli, Georgio vt responderet, annuit. Is vero accersito ad se Georgio: Ecquis, inquit, tibi istius audaciæ & magnæ in loquendo libertatis est auctor? Veritas, inquit Georgius. Tum Consul subiecit: Quis est veritas? Respondit Georgius: Christus ipse quæ vos persequimini: Ergo tu quoq; , inquit Magnentius, Christianus es? Ego seruus sum Christi mei, respondit Georgius: eoq; confusus in medio vestrum vitro constiti, vt veritati testimonium exhiberem. Hic verbis populo concitato, incerto murmure multitudo infremuit. Tum Diocletianus silentio per præcones indicto, cum defixis in sanctum iuuenem oculis eum agnouisset, sic allocutus est. Et olim nobilitatem tuam admiratus, ætatemq; honore dignam existimans, ad maiores te dignitatis gradus prouexi: & nunc quamuis ad perniciem tuam dicendi facultate abutaris, tamen quia prudentiam & fortitudinem tuam diligo, tibi vt benignus pater consulo, hortorq; ne rei militaris commoda deseras, neue ætatis florem contumacia tua cruciatibus subijcias: sed dijs sacrificans maiora à nobis præmia expectes. Ad hæc S. Georgius respondit. Vtinam potius tu ipse Imperator, per me verum Deum agnoscens, sacrificium laudis ei offerres, præstantiori enim & immortalis te regno donaret. Siquidem illud quo nunc potiris caducum est & fragile & inanis instar auræ dilabitur. Quã-

I obrem,

obrem, me quod attinet, spreta quavis mundi gloria ad eam aspiro, quæ nunquam excidit, neq; vllius iniuria aut vi eripi potest, eamq; propter nullum supplicij genus pertimesco. Hæc aliaque intrepidè loquentem Imperator ira percitus, hastis è cõcilio submoueri, & carceribus m̃cipari iubet. Vbi humi prostratum compedibus vinciunt, & eius pectori lapidem ingentem imponunt. Quæ vir sanctus infra cõto animo inter diuinas laudes pertulit. Postridie eum Imperator ad quæstionem euocari iussit, & rotam aspectu sane terribilem, mucronibus vndiq; præfixam adduci, eaq; alligatum martyrem dilaniari. In eam iniectus machinam martyr, primum ardentibus votis & precibus constantiam à Christo precatus est, moxq; vi rotæ corpus dilaniabatur, & scorpionum more contortum dissecabatur. At martyr hoc supplicij genus strenuè perferens, tâquam dormiens bonum temporis spatium conquiescebat; ita vt Imperator eum mortuum existimans quasi præclara de martyre victoria potitus, exultaret, lætusq; ad Apollinis templum sacrificaturus abiret. Vix pedem è loco certaminis extulerat, cum repentè cælitus horrendo fragore excitato, vox ad aures martyris delata est: Fortis esto Georgi, tua enim confessione alij similiter ad fidem vocandi sunt. Paulo autem post restituta temperie visus est altare rotæ immenso splendore coruscans Dei Angelus, qui extensâ manu, integre
eunt

eū sanitati restituit, atq; ad alia certamina forti pectore subeūda est cohortatus. Interea car-nifices ingēti pauore correpti, vt martyrē pre-ter expectationem incolumem cōspexerunt, extemplō ré ad Imperatorem nefarijs sacrifi-cijs intentum deferunt. Qui viso Georgio ob-stupescens, vix oculis proprijs fidem adhibe-bat, tacitusq; secum admirans obstupescibat. Astabant viri duo prætoria dignitate inclyti, quorum vnus Anatolius, alter Protoleo con-specta rei nouitate plane mirabili, statim in has cōfessionis voces eruperunt: Vnus est De-us magnus & verus Christianorum. Hos con-festim imperator ira percitus, capitis senten-tiam indicta causa subire iussit. Sed & ipsa Im-peratrix Alexandra, veritatis lumine Dei be-neficio illustrata, intrepidè Christum con-fessa est, quam Consul statim abduxit, & ne ad- aures Imperatoris confessio eius manaret, do-mum secum abripuit. Diocletianus autem maxima rabie agitatus vinctum Christi mar-tyrem, in foueam calcariam præcipitem da-ri iussit, ibidemq; in diem tertium omni auxi-lio destitutū asseruari. Post tertiū vero diem Imperator, ne qd ex eo reliquiarū superesset, rursus mandat suis, ossa, si quæ extent (nam certo certius martyrem extinctum esse cre-debat) calce profundius obrui, & sempiterna obliuione cuncta sepeliri. Abierunt ad impe-rium famuli magna populi sequente caterua, eumq; quem planè calcis virtute cōsumptum

putabant, habitu splendido, quasi à conuiuio
procederet, viuumq; & incolumem reperiūt:
qui manibus in cælum sublatis Deo pro vni-
uersis beneficijs gratias agebat. Quo spectacu-
lo tantus animorum motus in plebe exortus
est, vt sublato clamore vnum ac omnipoten-
tem Christianorum Deum collauderent. In-
terea militibus moras neſtentibus rumor ad
Diocletianum peruenit, qui stupore attonitus
Dei virtutem magicis artibus ſcelerata mente
aſcribere non verebatur. Hinc cum animum
in omnem cogitationem verſaret, & Marty-
rem Chriſti virtutem, qua hæc gerebantur
extollere audiret: efficiam, inquit, vt experi-
undo tãdem diſcas, nihil aduerſus potentiam
noſtram tuas valere præſtigias. His diſtis fer-
reas iubet aſſeri crepidas, eaſq; copioſo igne,
cãdentes in pedes eius indui. Tum vero inflã-
tibus à tergo licitoribus ad carcerem propelli
martyrem fecit. Martyr autem quanquam a-
cerbiſſimis cruciatibus fatigaretur, gradumq;
difficiliter admodum proferre poſſet, ſecum
tamen ipſe exultans, vno Chriſti nomine in-
ſtanter inuocato, ſupplicij acerbitatẽ ferebat,
animumq; his verbis ſibi ipſi addebat: Curre
Georgi vt apprehẽdas: Sic enim curris, vt non
incallum. Tandem in carcerem retruſus die
illo ac nocte in gratiarum actione alacri men-
te perſtitit, Dei que ſtupendo beneficio ite-
rum priſtinam ſanitatẽ recepit. Poſtridie
Imperatoris mandato, totiuſque Senatus au-
thori-

thoritate accitus, non modo sanus, sed etiam
maiore quam ante corporis pulchritudine de-
corus prodijt, ita vt Imperator stupore op-
pressus vix fari posset. Tandem cum admira-
tione in vocem prorumpens ait: Georgi, si ti-
bi tuæq; saluti rectè consultum velis, omissis
præstigijs magicisq; artibus Dijs sacrifica: alio-
quin multis cruciatibus affectus, dulci hac vita
spoliaberis. Cui martyr. Quanta, inquit, est
ista vestra dementia, quod Dei mei potentia
præstigarum nomen imponitis, eiusq; præsi-
dia magicis artibus comparantes, ludicras dæ-
monum qui à vobis coluntur fallacias tam im-
pudenter iactatis. Mox acri voce truciq; aspe-
ctu Diocletianus martyris orationem inter-
pellans astantibus imperat, vt os ei contunde-
rent: Sic, inquit, doceatur Imperatores non
esse contumelijs afficiendos. Dein iussit vt
neruis bubulis tam diu vapularet, quoad nu-
datis vndiq; ossibus animo viribusq; deficeret.
Tum illico flagellis in corpus martyris atro-
citer sæuitum est. Sed Christus Dominus, qui
vires animumque ad aspera quæque ferenda
suppeditat, non modo concidere animo ath-
letam suum non permisit, sed ne serenitatem
quidem vultus aliqua tristitiæ nube obscura-
ri: prorsus vt Imperator admiratione plenus
ac cõsilio destitutus, quid tormenti deinceps
inferret haud inueniret. Cumq; Magnentius à
S. Georgio ni præstigijs ageret suscitari sibi
mortuū insultando deposceret, ille fixis humi

I 3 geni-

genibus, fufisq; precibus, mortuum è terræ vi-
fceribus ad vitam cum ingenti terræ motu re-
uocauit. Stupet plebs attonita miraculo, & va-
lida Dei potentiam voce prædicat. Imperator
vero impotens animi & furore magis exæstu-
ans, blasphemias in Christum & Georgium voces
eructat, eumq; in tetrum carcerem abduci iu-
bet. Interea permulti corruptis pecunia custo-
diis ad eum ventitant, quia veteribus delictis per
ipsum expiati Christo nomina dederunt, eiusq;
fermonibus & miraculis in fidei constantia con-
firmati, nulla pro Christi gloria certamina
recusarunt. Imperator igitur, adhibito in con-
siliu Magnentio iussit in diem sequentem iuxta
templum Apollinis tribunal sibi parari, ut pu-
blice de sancto questionem haberet. Nocte au-
tem illa oras Martyr in carcere, ac paululum ob-
dormiscens, vidit in somnis Dominum propria
manu se subleuantem, & amplectentem, & corona
capiti suo imposita, dicentem: Ne time, sed bono
animo esto. Ecce enim iam dignus factus es qui
mecum regnes. Ne igitur tardaueris, sed prope-
re ad me veniens paratis fruere. Quo munere
incredibili perfusus gaudio martyr postera lu-
ce ad certamen vocatus prodijt. Et quidem Im-
perator post alias quibus martyris animu cal-
lide pertentabat blanditias, tandem ait: Si vel-
les mihi tanquam patri amantissimo obsequi,
& dijs sacrificare, omnes istos, quos exhausti
sti cruciatus, maximis honoribus compensarem.
Tum Georgius: Si libet o Imperator templum
deus

deos visuri ingrediamur. Hoc dicto Imperator gaudio exultas, tanquam victoria de martyris constantia potiturus, cum vniuerso senatu populoque templum intrauit. Omnibus autem ingressis indicto silentio & sacrificio iam parato, martyr extensa manu ad Apollinis statuam: Ecquod, inquit, a me sacrificium postulas? num diuinos vniuersi soli Deo debitos expectas honores? Hęc dicens edito signo crucis dæmonem inhabitantem in verba huiusmodi compulit. Non ego, nec mei similiū quisquam Deus est. Vnus est Deus quem tu testaris. Nos autem in barathrum coniecti concitatiq; inuidiæ stimulis, eandem in calamitatem miseriamq; mortales præcipitare cõtendimus. Tum Sanctus: Quo pacto igitur hic manere, me veri Dei cultore præsentem audetis? Hoc dicto, ingenti cum sonitu statuæ omnes in terram corruerunt. Tunc quidam de populo quasi æstro perciti cõstrictum vinculis Georgium immaniter ceciderunt, utq; de medio tolleretur cõclamârunt. Sedato autem populi tumultu, sic Georgium affatur Imperator: Tales, inquit, benignitati meę gratias rependis fædissimum caput? Sic Dijs sacrificare solitus es? Cui S. Georgius ita planè Imperator insane sacrificare didici. Erubescere igitur in posterum talibus dijs acceptam referre salutem tuam, qui ne sibi ipsis quidem afferre salutem potuerunt neue seruorum Christi sustinere præsentiam. Hęc loquenti astitit mox Imperatrix, & Deum Georgij.

I 4 publi.

publicè confessa ad pedes martyris humiliter procumbens, Tyranni dementiam conspuebat, deosq; maledictis lacerabat. Cui Imperator: Quid tibi, inquit, accidit Alexādra, quod huic mago adherens à dijs imprudenter recessisti? Illa vero acriter eū repellens, ne responso quidem dignata est. Tandem igitur Diocletianus furore præcipiti sententiam capitis in vtrumq; dictauit: Nec mora constricti vinculis, varijsq; ludibrijs affecti ad necem abripiuntur. Cumq; ad locum in quo coronandus erat peruenisset, fixis humi genibus, oculisq; inter preces in cælum leuatis intrepidè cervicem feriendam præbuit, & repromissam à Deo iustitiæ coronam accepit.

MARTYRIUM SEXDECIM PVERORVM

in vita S. Martyris Paphnutij 28. Aprilis.

Sur. Tom. 2.

B Paphnutius anachoreta in Aegypto, cælesti facundia plurimorum martyrum parens fecundissimus, postquam 40. senatorij ordinis viros suis diuinis sermonibus ad martyrij lauream perduxisset, obibat totam ciuitatem, quærens qui ad brauium ire vellent: noctes autè in orationibus transigebat. Cumq; exisset ab vrbe, inuenit sexdecim pueros ad gymnasium euntes, illorum Senatorum filios qui martyrium sustinuerunt. Beatus igitur Paphnutius, cum ante illos stetisset eosq; salutasset: Miror, inquit, filij quod velitis à vestris paren-